

A törököktől rabolt tehéncsorda

Abban az időben, amikor a Vág vize volt a török-magyar határ, amikor Sempte és Sopornya Törökország volt, Vága és Galánta Magyarország volt, történt a mostani esetünk. Azon a tájon, ahol most van a híd a Vág fölött és ahol van a fakereszt Vága–Szerdahely határán, a vágai pásztor legeltette a vágai csordát: teheneket, bikákat. Egyszer ám a bikák bőgésére lett figyelmes. Az itteni bikák felelgettek a Vágon túli bikáknak. A vágai pásztor kileste, mi van amott. Óriási csordát látott, tán ezer tehénnel is, és sok bikával. A portyázó törökök hajtották oda valahonnét Mátyusföldről. A mi pásztorunk azt gondolta, jó volna ezt a nagy csordát megszerezni. Tudta is, hogy miképp. Mély vermet ásott egy bika számára. A maga csordáját a Vágparttól távolabb terelte, hogy ne csábítsa őket a túloldali tehénbőgés. Egy bikáját pedig a megásott verembe taszította. A bika nyugtalankodott a veremben, és kínosan bőgni kezdett. Meghallották a túloldali bikák, visszabőgtek. Keresni kezdték, honnan a kínos bikabőgés. Elindultak a hang irányába, utánuk az egész csorda. A török pásztorok hiába erőlködtek, a csordát nem bírták visszatartani. Siettek hát értesíteni a semptei vár török őrségét. A vágai pásztor sem volt rest. Futott Galántára a magyar végvári vitézeket hívni segítségre. Jöttek is.

A török-magyar csapat a Vág innenső partján találkozott. Lett nagy csetepaté. A törökök vesztettek. Ki meghalt, ki fogoly lett, ki elmenekült. A nagy csorda pedig a magyarok birtokában maradt. Most már a bikát kiszabadíthatták a veremből. Minek volt ez a nagy csorda a töröknek? Nem csupán élelmezési szempontból, hanem inkább hadászati feladatra. A csorda volt az ő páncélos hadosztályuk, tankjaik. Minden támadás előtt megvadított csordát hajtottak a szembenálló ellenséges hadra. A megvadult csorda eltaposta az ellenfelet. Ezután már könnyű volt agyonverni a megmaradottakat. Ám ez egyszer itt a vágai határban a vágai pásztor fortélyossága folytán visszafelé sikerült: a csorda a török vesztét okozta.